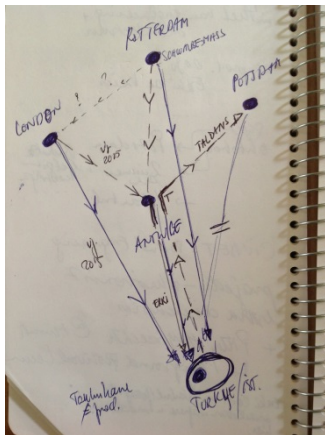

een impressie van Carolina Maciel de França, augustus 2013

Het regende teveel die ochtend om te kunnen spreken van een veelbelovende start van het project. Antwerpen weigerde te tonen hoe zomers het kan zijn, soms, toen de vier partners in het Europese Midden Westen Kunstenproject (EMWAP) bijeenkwamen voor de kick-off vergadering. Maar hier zaten we dan, Productiehuis Rotterdam (Nederland), Arcola Theatre (GB), Talimhane Tiyatrosu (Turkije), Platform 0090 (België), ikzelf , en bakken regen buiten.

Na vier korte inleidingen gingen we over tot de praktische kant. EMWAP staat open voor elke partner die een productie voorstelt die op tour gaat naar één, twee of drie van de andere partnerlanden. Platform 0090 wil een constructieve en coördinerende bijdrage leveren door buitenlandse verblijfplaatsen, buitenlandse artiesten en buitenlandse trefpunten voor te dragen.

Het orgelpunt van het project wordt het International Festival in Istanbul, dat alle partners en producties zal samenbrengen en een seminarie omvat met de resultaten van het traject dat doorlopen werd.

De vergadering was voor mij een schoolvoorbeeld van alles waar de Midden Westen- filosofie voor staat. Het EMWAP wil bemiddelen tussen artiesten en producers uit verschillende Europese landen. Synergiën omzetten om in artistieke processen.

Ontmoetingen en wederzijdse artistieke beïnvloeding coördineren, mensen uit hun comfortzone lokken en kijken wat er gebeurt als je hen in een andere setting dropt. En het project maakt ook komaf met elke bewering die zegt dat de Europese hedendaagse kunstscène indommelt/ ter plaatse trappelt of levenloos is.

Kies maar.

We troffen praktische regelingen, stelden uurroosters en productieschema's op, bekeken de timing, maakte artistieke keuzes en vooral, we vonden elkaar in humor en internationale politiek. En bij dit alles was taal nooit een punt, laat staan een obstakel. Kortom, de ideale manier om mij voor de zaak te winnen. En bovendien, op die manier kan je echt grensoverschrijdend werken. Er was en stilzwijgende afspraak om niet te klagen over het weer, en om enkel over kunst te praten. Oscar Wilde beweerde ooit dat praten over het weer de laatste toevlucht was voor fantasielozen. Dus nee, het weer was geen spelbreker, en meer nog, de toekomst van het project ziet er zonnig uit.